

РЕШЕНИЕ

№ 20338

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4671** по описа за **2024** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

При секретар АЛЕКСАНДРА ВЪЛКОВА и с участието на прокурора ХРИСТИНА ХРИСТОВА като разгледа докладваното от съдия Д. Г. кнахд № 20247010704671 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от ЗАНН и чл.72, ал. 4 вр. 1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на ОПП-СДВР, чрез юрк. И., срещу Решение № 1442/25-03.2024г., постановено по НАХД № 787 по описа за 2024 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 19-ти състав, с което е отменена Заповед за задържане с рег. № 4332зз1006/31.12.2023 г., издадена от младши автоконтрольор при Отдел Пътна полиция (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), за срок до 24ч.

Решението на СРС се обжалва с доводи за незаконосъобразност и наличие на касационни основания за отмяна. Излагат се съображения, че СРС е направил неправилен извод, че е налице противоречие на заповедта с целта на закона. Иска се от съда отмяна на съдебното решение и постановяване на ново, с което потвърди атакуваната заповед. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът А. О. К. в писмени бележки изразява доводи за неоснователност на

жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, 13 касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

В решението си СРС, въз основа на събраните по делото доказателства, е възприел следната фактическа обстановка:

Спрямо ответника е била издадена Заповед за задържане № 4332зз1006/31.12.2023 г. с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, тъй като при извършена проверка на 31.12.2023г. е констатирано, че А. О. К. е шофирал лек автомобил марка „В.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], като след проверка с техническо средство е отчетен резултат от 2,61 промила на хиляда концентрация на алкохол в издишания въздух. Жалбоподателят бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 72, ал. 3, ал. 4, 5 и ал. 6 и чл. 73 ЗМВР, като горното се установява и от приложено и прието заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 1 от Инструкция № 8121з78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

Съдът е обсъдил всички събрани доказателства, като е достигнал до обосновен извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало младшия автоконтрольор да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на задържаното лице към престъплението, за което е образувано досъдебно производство № 2268/2023 г. по описа на 05 РУ-СДВР. Приел е, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в дължимата форма и с дължимото съдържание, посочени са фактическите и правни основания за задържането на лицето, но е констатирал неспазване на целта на закона, тъй като липсват данни за това задържаният да е имал намерение да попречи на разследването, да се укрие или извърши друго престъпление, т.е не е била констатирана необходимост от мярката. Формиран е извод за това, че заповедта представлява необосноват акт на неоснователна принуда срещу задържания чрез лишаването му от свобода, което противоречи на същността и предназначението на мярката.

Решението е неправилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В случая, следва да се има предвид, че фактическите основания, мотивиращи една заповед за задържане, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани

доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР, същата е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби, без да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

В случая задържането е извършено именно поради наличието на предположение за извършено от страна на А. О. К. престъпление - по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което е образувано и досъдебно производство № 2268/2023 г. по описа на 05 РУ-СДВР. Обстоятелството, че на по-късен етап наказателното производство е било прекратено, както и че не е било констатирано наличие на алкохол в кръвта на задържания, е извън преценката на органа, издал процесната заповед. Цитараната практика на ВАС във въззивното решение не е в подкрепа на изводите на съда, а касае обосноваване на необходимост от задържане с конкретни факти, което в случая е било изпълнено. Следователно към момента на издаване на оспорената заповед са били налице всички законови основания за това.

Въпросът дали конкретното лице е извършител на конкретно престъпно деяние по НК и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя с конкретното престъпление не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване. Задържането е извършено на законово основание, предвидено в нормативен акт – ЗМВР и в този смисъл не може да се приеме, че е довело до незаконосъобразно ограничаване свободата на А. О. К..

Както бе посочено по-горе в мотивите на настоящото решение при издаването на заповедта са спазени процесуалноправните разпоредби на ЗМВР. След задържането на оспорващия са му разяснени правата по чл. 72, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 от ЗМВР. Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – да се предотврати и разкрие престъпление, като временно се ограничават правата на лице, за което има данни, че е извършило престъпления, в това число и правото му свободно да се придвижват в пространството. Следва, че не е допуснато нарушение на приложимите правни норми на вътрешното и наднационалното законодателство, вкл. и на нормите на чл. 5 от ЕКПЧ. В този смисъл съдът приема, че издадената заповед съответства и на целта на закона.

С оглед на изложеното, настоящият състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение не съответства на материалния закон, поради което са налице посочените касационни основания за неговата отмяна.

При този изход на спора на касатора се дължи присъждане на претендираните разноски, в размер на 80лв. юрк възнаграждение на осн. чл. 27е от Наредба за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 ал.1 от ЗПП и 70лв. за държавна такса, общо 150 /сто и петдесет/лв..

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд София-град, 13-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1442/25-03.2024г., постановено по НАХД № 787 по описа за 2024 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 19-ти състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ПОТВЪРЖДАВА Заповед за задържане № 4332зз1006/31.12.2023 г. с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, издадена от В. И. Х.- мл. автоконтрольор при Отдел“ ПП“ при СДВР.

ОСЪЖДА А. О. К. да заплати на СДВП сумата от 150лв./сто и петдесет/ разноси по делото.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: